

DOI: 10.19195/0137-1150.171.12

Data przesłania artykułu: 27.09.2018

Data akceptacji artykułu: 1.09.2019

MARIA STRYSZEWSKA

Uniwersytet Wrocławski, Polska

Przymiotniki odrzeczownikowe w powieści Živko Čingo *Големата вода* i jej przekładzie na język polski

We współczesnym językoznawstwie słowiańskim ważne miejsce zajmują badania konfrontatywne systemów słotwórczych poszczególnych języków słowiańskich. Potrzeba takich badań wynika z tego, że w leksyku każdego z tych języków zdecydowaną większość stanowią wyrazy motywowane słotwórczo¹. Jak wiadomo, badania synchroniczne słotwórstwa języków słowiańskich zapoczątkowane zostały na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX wieku². W ich wyniku dla większości współczesnych języków słowiańskich powstały opisy słotwórcze typu akademickiego bądź odpowiadające im rangą opracowania monograficzne. Wyjątkiem jest tu skodyfikowany po drugiej wojnie światowej język macedoński, wciąż wymagający opracowania, które uwzględniałoby osiągnięcia współczesnego słotwórstwa słowiańskiego. Ponadto znaczna liczba badań dotyczących poszczególnych języków słowiańskich, a także wypracowanie zasadniczo wspólnej metodologii opisu synchronicznego, daje dobrą podstawę do prowadzenia badań synchroniczno-porównawczych (konfrontatywnych).

Zasadniczym przedmiotem artykułu są przymiotniki odrzeczownikowe, zarówno z niewyspecjalizowanymi semantycznie formantami *-cku*, *-ov/-ev*, *-en* w języku macedońskim oraz *-ski*, *-owy*, *-ny* w języku polskim, będące jednocześnie podstawowymi wykładnikami derywacji przymiotników odrzeczownikowych w analizowanych językach, jak i te, którym formant nadaje pewne ogólne znaczenie, na przykład derywaty z sufiksem *-ecm*, a ich znaczenie w języku macedoń-

¹ M. Dokulil, *Teoria derywacji*, przeł. z czeskiego A. Bluszcz, J. Stachowski, Wrocław 1979, s. 31.

² Dyskusja na temat zagadnień dotyczących metod badawczych słotwórstwa synchronicznego języków słowiańskich została zapoczątkowana na IV Zjeździe Słowistów w Moskwie w 1958 roku.

skim można zdefiniować jako: ‘podobny, mający formę do tego, co nazywa wyraz motywujący’, na przykład *тревест килим* — ‘dywan, który przypomina trawę’, *стрелест лист* — ‘liść, który kształtem przypomina strzałę’. W języku polskim takie znaczenie wyrażane jest formantem *-asty/-isty*. Podstawą materiałową moich rozważań jest tekst powieści Živko Čingo *Wielka woda* (*Големата вода*)³ oraz jej przekład na język polski⁴. Derywaty przymiotnikowe zarówno w języku macedońskim, jak i polskim tworzone są od podstaw czasownikowych, przymiotnikowych, przysłówkowych oraz od wyrażań przyimkowych, ale największą grupę tworzą przymiotniki motywowane rzeczownikami.

Przy ustalaniu kierunku derywacji korzystałam ze *Słownika gniazd słowotwórczych*⁵ odnośnie do języka polskiego, natomiast do języka macedońskiego, dla którego podobny słownik jeszcze nie powstał, posługuję się głównie parafrazą słowotwórczą.

W tekście macedońskim występują pojedynczo 743 przymiotniki motywowane różnymi częściami mowy. Oprócz przymiotników desubstantywnych, które opiszę bardziej szczegółowo, w tekście pojawiają się przymiotniki utworzone od czasowników, przymiotników, wyrażań syntaktycznych, przysłówków i liczebników, a także przymiotniki złożone i przymiotniki niemotywowane słowotwórczo. Największą grupę tworzą derywaty odczasownikowe, których w tekście jest 312. Przymiotników niemotywowanych słowotwórczo jest 142, ponadto pojawia się 5 derywatów modyfikacyjnych oznaczających intensywność lub osłabienie cechy, na przykład *студеникав*, *црвеникав*. Wszystkie te przymiotniki zaliczają się do przymiotników jakościowych. Do derywatów odprzymiotnikowych należą także zaprzeczenia utworzone z użyciem prefiksu *не-*, które są dość liczną grupą 70 derywatów, na przykład *нечист*, *несрекен*, *недобар*. Oprócz tego w tekście występuje 18 przymiotników motywowanych wyrażeniami syntaktycznymi, na przykład *бездомен*, *претсмртен*, 16 przymiotników złożonych, na przykład *новодојден*, *животворен*, 4 motywowane przysłówkami (*олакв*, *могашен*), 2 motywowane liczebnikami (*единствен*, *првен*).

W tekście polskim występują pojedynczo 784 przymiotniki. Podobnie jak w tekście oryginału najwięcej jest derywatów odczasownikowych — 313. Przymiotników niemotywowanych słowotwórczo jest 183, derywatów modyfikacyjnych 15, na przykład *malutki*, *chuderlawy*, oraz 74 zaprzeczenia utworzone w sposób prefiksalny, na przykład *niemiły*, *niedobry*, *nieludzki*. Wśród pozostałych derywatów pojawia się 19 przymiotników derywowanych wyrażeniami syntaktycznymi, na przykład *przedśmiertny*, *przedwieczorny*, 8 przymiotników złożonych, na przykład *stuprocentowy*, *życiodajny* oraz pojedyncze derywaty utworzone od innych części mowy: zaimków (*tutejszy*), liczebników (*jedyny*) i przyimków (*wewnętrzny*).

³ Ž. Čingo, *Golemata voda*, Skopje 2016.

⁴ Ž. Čingo, *Wielka woda*, przeł. z macedońskiego D. Cirlić-Straszyńska, Warszawa 1984.

⁵ *Słownik gniazd słowotwórczych współczesnego języka polskiego*, red. H. Jadacka, M. Skarżyński, t. 1–4, Kraków 2002–2004.

W tekście macedońskim są 174 przymiotniki desubstantywne, które można podzielić ze względu na charakterystykę słowotwórczą rzeczownika podstawy oraz formant słowotwórczy. Jeśli chodzi o pierwszą klasyfikację, to 125 derywatów utworzonych jest od rzeczowników niemotywowanych, co stanowi ponad 70% wszystkich derywatów. Jeśli sama podstawa słowotwórcza jest derywatem, to często możliwa jest podwójna motywacja, na przykład *болскотна капка* — ‘kropla, która błyszczy’ (odczasownikowa) lub ‘kropla, która daje blask’ (odrzeczownikowa).

Co zaś tyczy się formantów, najliczniej reprezentowane są derywaty z sufiksem *-ен* i jego wariantami, których w tekście jest 90, a więc ponad połowa. Wśród pozostałych jest 49 przymiotników z sufiksem *-ску* i jego rozszerzeniami oraz mniej liczne klasy derywatów: 6 z sufiksem *-ов/-ев*, 7 z sufiksem *-лив*, 7 z sufiksem *-ест*, 4 z sufiksem *-ав*, 3 z sufiksem *-ин*, 2 z formantem paradygmatycznym, 2 z sufiksem *-овит* oraz pojedyncze przymiotniki z formantami *-цран*, *-осан*, *-ив*, *-ат*.

Dla porównania, w analizowanym przeze mnie równoległe materiale słownikowym (na podstawie sześciotomowego słownika *Толковен речник на македонскиот јазик*⁶) ponad połowa to derywaty z formantem *-ску* i jego wariantami — 52%, na drugim miejscu jest sufiks *-ен*, który tworzy 32% wszystkich przymiotników, derywatów z sufiksem *-ов/-ев* jest niecałe 5%, natomiast derywaty z pozostałymi sufiksami, w tym *-ест*, *-лив*, *-ав*, *-ин* czy formantem paradygmatycznym — łącznie około 10% analizowanego materiału.

W polskim przekładzie powieści *Големата вода* występuje 167 przymiotników desubstantywnych. Jeśli chodzi o podstawy słowotwórcze derywatów, to stosunek rzeczowników motywowanych do niemotywowanych wygląda podobnie jak w tekście oryginału — ponad dwie trzecie rzeczowników podstawy to wyrazy niemotywowane słowotwórczo.

Najliczniejsze w tekście są przymiotniki z sufiksem *-ny* i jego wariantami (z wyjątkiem sufiksów *-alny* oraz *-any*, które tworzą oddzielne klasy) i jest ich łącznie 70. Wśród pozostałych klas jest 28 derywatów z formantem *-owy*, 22 z formantem *-ski*, 10 z formantem paradygmatycznym, 10 z formantami *-isty/-asty*, 7 z formantem *-liwy*, po 3 z formantami *-any* oraz *-czy*, po 2 z formantami *-aty/-owaty* oraz *-ki* oraz pojedyncze przymiotniki z formantami *-awy*, *-iny*, *-iwy*, *-ly* oraz *-cy*.

Także tutaj widoczne są różnice w odniesieniu do materiału słownikowego⁷, w którym 45% to derywaty z formantem *-owy*, 33% z formantem *-ny* oraz jego wariantami, 10% to derywaty z formantem *-ski* i jego wariantami, pozostałe klasy — łącznie 12% całego materiału.

Wszystkie przymiotniki desubstantywne należą do przymiotników relacyjnych, a doprecyzowanie ich znaczenia możliwe jest jedynie w konkretnym kontekście. W związku z tym do opisu konfrontatywnego interesujących mnie języków wyko-

⁶ *Tolkoven rečnik na makedonskiot jazik*, red. K. Koneski, t. 1–6, Skopje 2003–2014.

⁷ *Uniwersalny słownik języka polskiego*, red. S. Dubisz, t. 1–4, Warszawa 2003.

rzystując model opisu zaproponowany przez Krystynę Kallas w *Gramatyce współczesnego języka polskiego. Morfologia*⁸. Model oparty jest na relacjach semantycznych rzeczownika będącego podstawą słowotwórczą przymiotnika oraz rzeczownika przez ten przymiotnik określanego. Autorka wymienia następujące relacje:

1. SUB — użycia subiektywne, w których rzeczownik podstawy nazywa subiekt, a rzeczownik określany czynność przy niewyrażonym predykanie; relacje subiektywne w tekście macedońskim tworzą przymiotniki z sufiksem *-en*: *народно творештво*, oraz *-ски*: *женска работа*, natomiast w tekście polskim *-ny*: *społeczne uznanie*, *-owy*: *walki klasowe*, *-cy*: *kobięcy nawyk* oraz z formantem paradygmatycznym: *pajęcze sieci*.

2. OB — użycia obiektowe, w których podstawa przymiotnika nazywa obiekt, a rzeczownik określany może pełnić inne dowolne funkcje; w tekście macedońskim relacje te tworzą przymiotniki z sufiksem *-ски*: *оперску нејач* oraz *-en*: *државни празници*, w języku polskim zaś *-ny*: *komisja egzaminacyjna* oraz *-owy*: *śpiewak operowy*.

3. POSS — użycia posesywne, czyli dzierżawcze. W tym wypadku podstawa przymiotnika nazywa posiadacza, a rzeczownik określany — posiadany przez niego obiekt; relacje te w tekście macedońskim tworzą przymiotniki z sufiksami *-ски*: *детско срце*, *-en*: *брачен реквизит*, *-ин*: *мајчини очи*, z formantem paradygmatycznym: *пубји очи*, ponadto w języku macedońskim funkcja dzierżawcza cechuje także sufiks *-ов*, wykorzystywany do tworzenia derywatów od nazw własnych: *Кејменов син*. W języku polskim relacje posesywne tworzą derywaty z sufiksami *-ski*: *chrześcijańska dusza*, *-yny*: *matczyny głos*, *-ny*: *rodzinny dom*, *-czy*: *pokutnicza dusza*, *-cy*: *dziecięca wyobraźnia* oraz z formantem paradygmatycznym: *kukulcze gniazdo*.

4. INSTR — użycia instrumentowe, gdy podstawa przymiotnika nazywa środek czynności, a rzeczownik określany tę czynność lub obiekt przy niewyrażonym predykanie; w żadnym z tekstów nie występują derywaty w użyciu instrumentalnym.

5. MAT — użycia materiałowe — taka relacja zachodzi, gdy przymiotnik podstawy nazywa materiał, z którego wykonany jest wytwór nazwany przez rzeczownik określany; w tekście macedońskim relację tę tworzą przymiotniki z sufiksami *-en*: *златно лажиче*, *-ов*: *зеленчукова чорба*, w polskim zaś *-ny*: *jedwabne pończochy*, *-owy*: *zupa jarzynowa*, *-any*: *blaszany drogowskaz*.

6. RES — użycia wskazujące na wytwór — jest to relacja odwrotna do poprzedniej, to znaczy rzeczownik nazywa materiał, a podstawa przymiotnika wytwór. Użycia te nie pojawiają się w żadnym z tekstów.

7. GEN — użycia genetyczne wskazują na relację pochodzenia. Rzeczownik określany nazywa przedmiot, który pochodzi od przedmiotu nazwanego przez rzeczownik podstawy; także te relacje nie pojawiają się w żadnym z tekstów.

⁸ K. Kallas, *Przymiotnik*, [w:] *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, red. R. Grzegorzczkova, R. Laskowski, H. Wróbel, Warszawa 1998, s. 485–494.

8. SING — użycia syngulatywne, to użycia wskazujące na element zbioru, warunkiem zachodzenia takiej relacji jest kolektywne znaczenie rzeczownika określanego. W tekście macedońskim w tym użyciu pojawiają się przymiotniki z formantami *-чки*: *артистичка труппа*, *-ен*: *литературна дружина*, w polskim zaś *-ski*: *komisja lekarska*, *-ny*: *drużyna gimnastyczna*.

9. TOT — użycia przymiotnika wskazujące na całość, którą nazywa podstawa przymiotnika, do części nazwanej rzeczownikiem określanym; relacja ta pojawia się jedynie w tekście macedońskim i tworzy ją przymiotnik z sufiksem *-ски*: *витаминска чорба*.

10. PART — użycia partytywne wskazują na relację odwrotną do poprzedniej. Przymiotnik nazywa część całości nazwanej rzeczownikiem. W tekście oryginału relację tę tworzą derywaty z formantami *-ски*: *шаторско крило*, *-ов*: *злоглов трн*, w tekście przekładu z formantem *-ny* w jednym użyciu: *promień słoneczny*.

11. CHAR-KONKR — użycia charakterystyczno-konkretne są zbieżne z użyciami partytywnymi, w tym jednak wypadku część nazwana podstawą przymiotnika jest cechą dystynktywną, a określane rzeczowniki przede wszystkim należą do kategorii żywotnych; w tekście macedońskim tworzone są przez przymiotniki z formantami *-ен*: *снежна бура*, *-ест*: *грутчет пат*, *-лив*: *дожлив ветар*, *-ав*: *боцкава жица*; w polskim natomiast *-ny*: *ulewny deszcz*, *-owy*: *śniegowa chmura*, *-isty*: *wyboista droga*, *-asty*: *kolczasta gałązka*.

12. CHAR-ABSTR — użycia charakterystyczno-abstrakcyjne, w których przymiotnik przypisuje cechę abstrakcyjną przedmiotowi lub czynności nazwanej rzeczownikiem określanym; w tekście macedońskim w takich użyciach występują derywaty z następującymi sufiksami *-ски*: *стилска прилика*, *-ен*: *верно куче*, *-лив*: *милозлив глас*, *-ав*: *ласкава карактеристика*, *-осан*: *Кејтен беше ангелосан*, *-овит*: *даровито момче*, w tekście polskim derywaty z sufiksami *-ski*: *wiejska chusta*, *-ny*: *głośny śmiech*, *-owy*: *wzorowy uczeń*, *-liwy*: *szczęśliwa chwila*, *-any*: *światłana postać*, *-iwy*: *prawdziwy przedmiot*, a także z formantem paradygmatycznym: *światły człowiek*.

13. SIMIL — użycia porównawcze, kiedy podstawa przymiotnika stanowi podstawę porównania, a określane rzeczowniki są w tej relacji członem porównywanym; w tekście macedońskim użycia te tworzone są przez przymiotniki z sufiksami *-ски*: *генералско мустаче*, *-ен*: *златна шума*, *-ест*: *шилесто нозе*; w polskim z sufiksami *-ski*: *rajski ogród*, *-ny*: *cmentarny spokój*, *-owy*: *stalowe pióra*, *-any*: *słomiany ogień*, *-isty*: *mglisty sen*, *-asty*: *spiczasta głowa*, *-aty*: *lodowaty deszcz*, *-awy*: *krwawy kwiat* oraz z formantem paradygmatycznym: *złote słońce*.

14. ZAKRES — użycia zakresowe, które pełnią jedynie funkcję nominalną i zawężają zakres rzeczownika. Tego typu relację można przedstawić parafrazą: ‘ten rzeczownik określane to rzeczownik podstawy i odwrotnie’; w tekście macedońskim relację tę tworzą przymiotniki z sufiksem *-чки*: *фашистички војник* oraz *-ест*: *најажинеста мрежа*, w tekście polskim *-ski*: *sklepienie niebieskie*, *-ny*: *kosztarny sen*, *-owy*: *dowód rzeczowy*.

15. LIMIT — użycia limitujące też zawężają zakres rzeczownika, ale nie odpowiada im wymieniona wcześniej parafraza; przykładami takich użyć w języku macedońskim mogą być: *oneпckу nejач* z sufiksem *-ski* oraz *зодушно време* z sufiksem *-ен*. W języku polskim tworzą ją derywaty z sufiksami *-ski*: *utwór literacki*, *-ny*: *dzień świąteczny*, *-owy*: *śpiewak operowy*.

16. LOC — użycia lokatywne, miejscowe lub kierunkowe, w których podstawa przymiotnika jest nazwą miejsca (lub kierunku); w tekście macedońskim tworzą je derywaty z sufiksami *-ски*: *планинска чешма* oraz *-ен*: *судни весници*; w tekście polskim *-ski*: *górskie źródło*, *-ny*: *polna droga* oraz *-owy*: *miejscowa prasa*.

17. TEMP — użycia temporalne występują, gdy podstawa przymiotnika nazywa odcinek czasu. W języku macedońskim tworzone są przede wszystkim przez derywaty z sufiksem *-ски*: *декемвриска ноќ* oraz *-ен*: *неделно утро*, w języku polskim głównie z sufiksem *-ny*: *jesienny bieg*, a także *-owy*: *zimowy dzień*.

18. CZYN — ostatnia grupa odnosi się do przymiotników będących nazwami czynności, procesów lub stanów, do których według autorki należą także zjawiska atmosferyczne⁹. W tekście macedońskim należą do niej przymiotniki z formantem *-ен*: *бурен ден*, w polskim zaś *-ny*: *śnieżny dzień* oraz *-owy*: *deszczowy dzień*.

Pojedyncze derywaty tworzą więcej niż jedną relację semantyczną w zależności od określanego przez nie rzeczownika. Przymiotnik *златен* pojawia się w użyciu materiałowym, na przykład *златно лажиче* ‘łyżeczka zrobiona ze złota’ oraz porównawczym, na przykład *златно сонце* ‘słońce w kolorze złotym, przypominającym złoto’.

Bywa także, że jedno i to samo użycie kontekstowe można przypisać do dwóch i więcej relacji semantycznych. Dotyczy to między innymi sytuacji, gdy rzeczownik określany nazywa część ciała ludzkiego lub zwierzęcego, na przykład *мајчински очи* to jednocześnie relacja posesywna i relacja całości do części, a więc ‘oczy, które są częścią matki’. Częściowo zbieżne mogą być także relacje charakterystyczno-konkretna i partytywna, *wyboista droga* to również ‘droga składająca się z wybojów’. *Oneпckу nejач* może być użyciem obiektowym, jako ‘śpiewak, który śpiewa operę’ lub lokatywnym, ‘który śpiewa w operze’, *komisja egzaminacyjna* jako ‘komisja, która przeprowadza egzamin’, to jednocześnie użycie obiektowe i czynnościowe przy tej samej parafrazie. Jak zatem wynika z powyższej analizy, granice między poszczególnymi relacjami są nieostre.

Najbardziej produktywne typy słowotwórcze to derywaty z sufiksami *-ски*, *-ен* w języku macedońskim oraz *-ski*, *-ny*, *-owy* w języku polskim. Zgodnie z założeniami sufiksy te są wielofunkcyjne i tworzą większość z omówionych relacji semantycznych. Trzeci z podstawowych wykładników derywacji przymiotników odrzeczownikowych w języku macedońskim, sufiks *-ов*, wykazuje tendencję do specjalizacji znaczeniowej i jego podstawową funkcją jest wyrażanie dzierżawczości.

⁹ *Ibidem*, s. 493.

Bibliografia

Literatura podmiotu

Čingo Ž., *Golemata voda*, Skopje 2016.

Čingo Ž., *Wielka woda*, przeł. z macedońskiego D. Cirlić-Straszyńska, Warszawa 1984.

Literatura przedmiotu

Dokulil M., *Teoria derywacji*, przeł. z czeskiego A. Bluszcz, J. Stachowski, Wrocław 1979.

Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia, red. R. Grzegorzczkowska, R. Laskowski, H. Wróbel, Warszawa 1998.

Grzegorzczkowska R., Puzynina J., *Problemy ogólne słowotwórstwa*, [w:] *Gramatyka współczesnego języka polskiego*, red. R. Grzegorzczkowska, R. Laskowski, H. Wróbel, Warszawa 1998.

Kallas K., *Przymiotnik*, [w:] *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, red. R. Grzegorzczkowska, R. Laskowski, H. Wróbel, Warszawa 1998.

Koneski B., *Gramatika na sovremeniot makedonski literaturni jazik*, Skopje 1976.

Koneski K., *Zvoroobrazuvañeto vo sovremeniot makedonski jazik*, Skopje 1995.

Słownik gniazd słowotwórczych współczesnego języka polskiego, red. H. Jadacka, M. Skarżyński, t. 1–4, Kraków 2002–2004.

Tolkoven rečnik na makedonskiot jazik, red. K. Koneski, t. 1–6, Skopje 2003–2014.

Uniwersalny słownik języka polskiego, red. S. Dubisz, t. 1–4, Warszawa 2003.

Urban M., *Współczesne przymiotniki odrzeczownikowe z wybranymi formantami sufiksalnymi*, Toruń 2006.

Waszakowa K., *Słowotwórstwo współczesnego języka polskiego. Rzeczowniki z formantami paradigmatycznymi*, Warszawa 1993.

Desubstantive adjectives in the novel *Големата вода (Golemata voda)* by Živko Čingo and its translation into Polish

Summary

The article is devoted to the issue of the derivation of denominative adjectives in Macedonian and Polish on the basis of the novel *Големата вода (Golemata voda)* by Živko Čingo and its translation. The aim of the article is to indicate the similarities and differences in this scope with regard to both languages. The studied derivatives have been described in accordance with the model adopted by the authors of *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia* (Contemporary Polish Grammar. Morphology), in which the starting point is their contextual significance, and therefore the semantic relationship of the derivative with the noun determined by it.

174 derivatives in Macedonian and 167 in Polish have been analysed and described. In accordance with the assumptions in both languages, derivatives together with basic formatives: *-ski, -owy, -ny* for the Polish language and *-cki, -ov, -en (-ski, -ov-, -en)* for the Macedonian language form the majority of semantic relations, and hence can be considered as multifunctional. In both texts the derivatives with these formatives are the most frequent. Adjectives with other suffixes appear less frequently in the text, and the formatives themselves tend to be of semantic specialization.

Keywords: adjectives, desubstantive adjectives, derivation, comparative grammar, contrastive grammar

Slavica Wratislaviensia 171, 2020

© for this edition by CNS

Прилагательные мотивированные существительными в романе *Големата вода* Ж. Чинго и его переводе на польский язык

Резюме

Данная статья посвящена вопросам, связанным со словообразованием имен прилагательных от имён существительных в македонском и польском языках на материале романа *Големата вода* Ж. Чинго и её перевода на польский язык. Целью исследования является выявление сходств и различий в анализируемой области в обоих языках. Все дериваты были описаны по модели принятой авторами академической грамматики современного польского языка *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia* (*Грамматика современного польского языка. Морфология*), в которой отправной точкой является значение данных примеров в зависимости от контекста, т. е. семантическая связь деривата с описываемым существительным.

Аналізу были подвержены и описаны 174 примера на македонском языке и 167 примеров на польском языке. Согласно предположениям в обоих языках дериваты с основными суффиксами, т. е. *-ски, -ов, -ен* в македонском и *-ski, -оу, -пу* в польском создают большинство из анализируемых семантических связей и, следовательно, их можно назвать многофункциональными. Они также выступают в обоих текстах чаще других примеров. Имена прилагательные, образованные с помощью других суффиксов, появляются реже и показывают тенденцию к семантической специализации.

Ключевые слова: имя прилагательное, словообразование, деривация, сравнительная грамматика